

Hogyan emlékeznek az iskolára volt tanítványaink?

...a középiskolás évek a legemlékezetesebbek...

Igencsak váratlanul ért a megkeresés, hogy írjak valamit az iskola fennállásának 15. évfordulója kapcsán megjelenő évkönyvbe. Különösen a 15-ös számon akadt meg a szemem, hiszen a 10 éves évforduló alkalmából rendezett ünnepségen többek között jómagam is aktívan részt vettem, sőt most az akkori évkönyvet is előkerestem, és hát nem is volt az olyan régen...

A matematika viszont ezúttal sem hazudik, könyörtelenül emlékeztet az idő múlására. Immáron 6 év telt 2001 keserédes szeptembere óta, de azt hiszem mindannyian jól emlékszünk arra az ősze. Igen, ekkor tűnt el a világ másik felén a Világkereskedelmi Központ két büszke tornya végleg a Föld színéről. De nekem más miatt is örökre emlékezetes marad az a szeptember. Akkortájt indult ugyanis a Medgyaszayban először gimnáziumi informatika osztály, melynek névsorában az egyik hely az enyém lett. Mindig nehezen viseltem a változásokat, így őszintén szólva nem voltam különösebben elragadtatva az új helyzettől. Régi iskolám patinás falait, a jól ismert embereket felváltotta a nemrég épült, fiatal iskola vadonatúj tetőtere és a kivétel nélkül ismeretlen arcok sokasága. Nem kis bosszúságot okozott a felületes szemlélőnek három teljesen egyforma épületszárny: Nemezszer indultam rossz irányba a szimmetrikus aulából.

Na, de a jót könnyű megszokni - szokták mondani - és eme régi bölcsesség ez esetben is helytállóan bizonyult. Az arcokhoz hamarosan neveket is tudtam kapcsolni, az akkor még kopár és kongó tetőteret is sikerült otthonosabbá varázsolni, és némi gyakorlattal már nem a tornatermet vagy a kollégiumot találtam meg az osztályterem helyett, és már nem az udvar felé kerestem jól megérdemelt ebédemet. A tanulás szekere sem ment éppen rosszul, hamar sikerült felismerni a jó kezdés fontosságát, a magyar iskolában ritkán látható korszerű felszerelés, a lelkiismeretes tanárok, a nyugodt környezet egyengette az utat. Egyre jobban éreztem magam, az órák többnyire jó hangulatban teltek, és bizony sosem kellett a szomszédba menni egy-egy jó poénért: Két-három mókamester még a csoportbontásos órákon is az osztály rendelkezésére állt. Tudom jól, a G osztály bizony nem mindig volt a tanárok kedvence, de meggyőződésem, hogy összességében a többség szívesen emlékszik vissza ránk. Sokszor mondogatták szegények, hogy a gimnáziumi osztály az „iskola krémje” és ha igazán kellett, akkor lehetett is számítani a segítségünkre. Jó pár emlékezetes műsort sikerült összeállítanunk, sőt még előadnunk is (ezt nem csak én mondom).

Gyorsan forgott tehát az idő kereke, elrepültek a hetek, hónapok, évek. Drága tanáraink rendszerint nem mulasztották el ama híres érettségi rémével történő fenyegetést, amely bizony így is váratlanul, de – hála nekik – nem felkészületlenül ért minket. Ott ültünk 2005 májusának elején az iskolapadban és értetlenül szemléltük a naptárat, az időbeosztást, egymást. Nem igazán hittük el, hogy véget ért a kiszabott idő, de immár elkerülhetetlennek látszott a megmérettetés. Itt is úttörők voltunk, nekünk jutottak az első - és furcsamód a második - kétszintű érettségi feladatlapok is. Végül mindenki sikeresen vette az akadályt, immár hivatalosan is éretten hagyhattuk el a Tetőfedő kapuit.

Ma már ez is csak emlék. Több, mint 2 év telt el azóta. Jelenleg a BMF-BGK harmadéves hallgatójaként koptatom az iskolapadot, autótechnika szakirányos gépészmérnököt faragnak belőlem rövidesen; jövőre ilyenkor már a szakdolgozatomat írom. Annak ellenére, hogy hűtlen lettem az informatikához, az, amit a Medgyaszayban tanultam, nap mint nap hasznomra vált és válik a Főiskolán és azon kívül is. Különösen fontos érrefelé a biztos alapokon álló matematika, fizika, informatika és az angol, de köszönettel tartozom az iskola minden tanárának, dolgozójának, szüleimnek és diáktársaimnak is.

Sokától hallottam, hogy a középiskolás évek a legemlékezetesebbek, és ezt jelen állás szerint nem is tudom megcáfolni, bár kenyérem java még alighanem hátravan. Sok felejthetetlen emlékben volt részünk. Örökre belekarcolódott az emlékezetembe a sok vidám óra, a komoly beszélgetések, a komolytalan veszekedések, a váltócipő, a közös Karácsonyok, a szalagavató, a szerenád, a ballagás és persze az érettségi. És persze még rengeteg más, amire büszkék lehetünk mindannyian és olyanok is, amelyekre remélhetőleg ma már kevésbé vagyunk büszkék; ez mind hozzánk tartozik, örökre összekötnek minket, és a kis piros iskolát ott a város szélén, az örökzöld fenyvesben.

Czinderi Barnabás